

Pakviestime visus!

Džeioromas norėjo, kad visa šeima ateitų į jo krikštą.

Emberė Hyli
(Paremta tikra istorija)

„Aš trokštu visada būt su sava šeima. Ir galiu pasiekti svajonę šią“ (Vaikiškų dainelių knyga, nr. 98).

Džeioromas atsisėdo ant žolės priešais savo senelės **marae**. Jau beveik atėjo laikas pradėti šeimos vakarėlį.

Jis pažvelgė į raudonus išdrožinėtus ženklus ant pastato sienos. „Mama, kaip ženklų kalba pasakyti senelės vardą?“ – paklausė jis. Džeioromo senelė buvo kurčia. Kartais, prisimindami ją, jie bendraudavo ženklų kalba.

„Štai taip“, – atsakė mama. Ji lėtai rankomis parodė ženklus, reiškiančius senelės vardą. Džeioromas rankomis pakartojo tuos ženklus. Jis labai mėgo mokytis apie savo šeimą.

„Ir aš noriu pamėginti!“ Šalia jų atsisėdo Džeioromo pusseserė Ketė. Mama vėl parodė vardą reiškiančius ženklus.

„Ar galime kitą mėnesį, per mano krikštą, sudainuoti dainelę ženklų kalba?“ – paklausė Džeioromas.

„Žinoma“, – atsakė mama.
„Kas tas krikštas?“ – paklausė Ketė.

Didžioji dalis Džeioromo šeimos nėra Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariai. „Krikštas – tai ypatingas įvykis mano bažnyčioje, – paaiškino Džeioromas. – Per jį pažadi sekti Jėzumi, o Jis pažada tau padėti.“

„Šaunu“, – pasakė Ketė.
„Ar norėtum ateiti į mano krikštą?“ – paklausė Džeioromas.
„Žinoma!“ – Ketė šyptelėjo. Tada Džeioromas atsigrėžė į mamą.

„Ar galime ir kitus pusbrolius ir pusseseres taip pat pakviesti? Taip pat dėdes ir tetas?“

Mama linktelėjo. „Manau, tai puiki mintis.“

Džeioromas su mama į krikštą pakvietė visus kitus giminaičius. Tetos ir dėdės taip pat nedaug ką žinojo apie krikštą. Tačiau jie žinojo,

kad tai ypatinga diena Džeioromui. „Ateisime!“ – pažadėjo jie.

Praėjo savaitės. Galiausiai išaušo Džeioromo krikšto diena! Įžengdamas į maldos namus Džeioromas plačiai šypsojosi. Visas suolų eiles buvo užpildę jo giminaičiai.

Iš pradžių Džeioromo tėtis pasakė kalbą apie krikštą ir Šventosios Dvasios dovaną. Jis taip pat kalbėjo apie šeimų svarbą. „Esame tokie laimingi, kad Džeioromas šiandien pasikrikštys. Taip pat jaučiamės labai laimingi, kad su mumis čia yra ir mūsų giminaičiai!“ – pasakė jis. „Kas pasaulyje svarbiausia? – paklausė jis. – Tai žmonės, žmonės, žmonės.“

Visi nusišypsojo. Tai buvo visų mėgstamas maorių posakis.

Po tėčio kalbos atėjo Džeioromo ir mamos eilė. Jie sudainavo pradinukų dainelę ženklų kalba. Tai

padėjo Džeioromui pasijusti arčiau senelės.

Tada Džeioromas su tėčiu įžengė į krikštyklos vandenį. Stovėdamas vandenyje Džeioromas pažvelgė į visus giminaičius. Pusbrolius, pusseseres, tetas ir dėdes. Jie visi buvo ten!

Džeioromas užmerkė akis. Jį apėmė šiltas, ramus jausmas. Atrodė, lyg kažkas jį smarkiai apkabino. Jis pagalvojo apie senelę. Pagalvojo apie protėvius. Jis žinojo, kad ir jie juo didžiuojasi.

Džeioromas persirengė sausais rūbais. Tada jis apkabino kiekvieną savo šeimos narį. Jis pasijuto dėkingas už juos visus. Ir jis jautėsi dėkingas už šeimos narius danguje, kuriuos jis kada nors susitiks. Džeioromas norėjo toliau rinktis teisingai, kad jie juo didžiuotųsi. ●

Autorė gyvena Jutos valstijoje, JAV.

◆ Žr. „Ateik ir sek paskui mane“, Doktrinos ir Sandorų 125–128 ir 129–132.

OKSĖNAS GRIVINOS ILLUSTRACIJOS

Čiabuviai Naujosios Zelandijos gyventojai vadinami māoriais. Maraė yra ypatinga vieta, kur maorių šeima susiburia, kad prisimintų protėvius.